

Analitzar l'infantament de Jesús amb la veneració que la santitat d'aquesta mare i d'aquest fill ens imposen, pot subliniar encare la nostra idea d'aquest misteri que es mes pur explicat tal com és , que deixant-lo com un tema de divagació lliure.

No podia haver-hi en aquest infantament ni corrupció moral ni dolor físic de cap mena. Si creiem que la Verge Maria es trobá mare miraculosament, es just també creure que l'infantament de Jesús si no fou un miracle nou, fou l'acabament del miracle de l'encarnació. Déu tingue per aquesta Verge, la seva obra mes sublim, el maxim respecte: la mateixa delicadesa que trobem en l'encarnació la trobem en l'instant de l'infantament de Jesús. L'encarnació es fa, deixant la Mare de Deu intacta i l'infantament la deixa també intacta, igualment Verge i mes sublim que mai

Sant Geroni s' indigna contra el fet que algú pensés que la Verge Maria pogués necessitar llevadora. La mare-diu Sant Geroni-fou la llevadora. (aquest miracle-diu S. Ignasi-s'acompli en el silenci.)(1) (Eps.19.1.)

L'evangelista S. Lluç, el confident de la Mare de Deu, diu molt delicadament que ella era ben sola en aquets moments, puig que fou ella la que " embolcallá l'infant en bolquers i l'acotrá en una establia."

No podia pas la Verge Maria esser sotmesa a dolors com les altres dones

mares. Els dos castigs imposats a Eva i a les filles d'Eva els dolors de l'infantament i la sotmissió a la potència de l'home, no podien afectar a la que java estat concebuda sense pecat original i vivia en castedat absoluta amb el seu espós.

Hi ha encara una explicació, que podriem dir-ne mecànica d'aquest infantament sense dolor. Diuen els teòlegs que el més gran miracle que podem observar en la persona de Jesús es que la glòria de la seva divinitat no irradiés en el seu cos, miracle permanent.

Molt més que els cossos gloriosos ja resuscitats la seva ànima havia de tenir les quatre propietats d'impassibilitat, agilitat, subtilitat i claredat. La suspensió d'aquestes propietats només podia obtenir-se per un miracle continu a fi que el Crist pogués portar a terme l'obra de la nostra esdevençó, sofrint passió i morir. Si hagués estat impassible i tan agil i subtil i resplendent el seu cos, qui hauria pogut detenir-lo i crucificar-lo? D'aquestes quatre propietats diu S. Tomàs, permeté Deu que en la persona de Jesús se'n manifestessin alguns indicis abans de la seva mort. La propietat de claredat la veiem en la transfiguració; la de la impassibilitat en fer-se escapol dels jueus de Nazaret que volien llençar-lo daltabaix d'un cingle; la d'agilitat en caminar sobre les aigües del llac de Tiberiades i la de subtilitat

en el fet de sortir del calustre inviolat de la Verge Maria. El veieu el prodigi? Era mes miracle en la persona de Jesúsne no apareixer resplendest que manifestar-se com un sol en la transfiguració. En les breus manifestacions de les seves quatre propietats hi hagué podriem dir una suspensió del miracle. Doncs be: a l'hora del naixement funcioná naturalment la propietat de subtilitat, la qual cosa vol dir que la mare restá intacta, de la mateixa manera que restará closa, intacta la llosa del sepulcre el dia de la Resurrecció. Els ~~gens~~ vidents de la mística concordent amb els teòlegs i en les seves visions Anna Caterina Emmerich diu que la Verge Maria entra en ~~extasi~~ sense tocar a terra les mans creuades sobre el pit. Augmentava per mpments el resplendor que l'envoltava. De sobte la Verge Maria abaixa els ulls a terra per adorar el seu Deu, del qual ella ,havia esdevingut mare. Als peus d'ella ~~ajagut~~ sobre un drap hi havia el nen Jesús.

Amb mitja dotzena de ratlles famoses, Bossuet explica el misteri d'una manera genial.

" Ell surt com un esclat de llum, com un raig de sol: la seva mare está admirada de veure'l apareixer així de cop: ni crits ni violència en aquest infantament; miraculosament concebut, neix encara mes miraculosament; i els sants troben encara mes meravellos que hagi nascut d'una verge que haver estat cono

concebut per un verge."(1)(Elevations sur les mystères, XV, I.) / elev.)

Sabudes aquestes coses potser serà util al lector tenir d'aquest misteri una idea mes simple i mes exacta i pensar que el miracle de l'infantament, s'assembla moltíssim a un altre que s'acompleix cada dia milers i milers de vegades: sense ni adonar-se'n, igual que la Verge Maria cada sacerdot a l'hora de la consagració es troba el Bon Jesús sobre els cotporals. Aquest miracle es del mateix èstil que l'altre, de la mateixa m^a. No cal pas cercar la comparança en un simil d'altre ordre

En compte d'haver-hi corrupció i dolor en aquest infantament hi ha la alegria mes pura a semblança del que diu Isaias en anunciar la florida de la terra deserta i àrida en tornar del captiveri babilònic el poble d'Israel: Ella germinarà i florirà com una satalia, tota ella jubilarà en la joia i en els cants de triomf. (Isaias XXXV, 1, 2,)

Peró ara no us pensessiu que aquesta incarnació i aquest infantament miraculosos llevin a la Verge Maria res ni mica del seu titol de mare. Encara que l'Encarnació sigui obra de l'Esperit Sant, la Verge Maria es tan mare com les altres mares i molt mes i tot. El cos de Crist-diu Sant Tomas- no fou pas portat del cel, com pretenia l'heretje Valentí, sinó que fou pres de la Verge Maria i format amb la seva sang mes pura. No cal res mes per esser mare. La Verge Maria

és doncs mare de Jesucrist.

La Verge Maria és també Mare de Déu, i cauria en heretgia -proclama el Concili d'Efes-qui ho negués. I això és evident, perquè si Jesús és veritablement Deu, Ella es Mare de Déu entenent aquí per " Déu " la segona persona de la Santíssima Trinitat, el Fill encarnat.

Els catalans tenim l'honor d'anomenar Mare de Déu a la Verge Maria, mentre els castellans li diuen la "Virgen", els francesos la " Voerge " i els italians la " Madonna ". Els catalans arribem a l'extrem deliciosament pintoresc de dir: la " Mare de Deu dels Dolors ", la " Mare de Déu de Monserrat, " la " Mare de Déu de Nuria ". Imaginem quin efecte més estrany ens faria sentir: la Madre de Dios de los Dolores " o la " Mére de Dieu des Douleurs " o la " Madre di Dio dei Dolori, " i us fareu carrec de l'importancia d'aquesta dolça apel·lació que dona a la Verge Maria el nostre poble. Li donem un titol més sublim que el de Verge Maria: li diem Mare de Deu. Aquest titol és evidentment molt més il·lustre perquè, per esser Mare de Déu, ja haureu vist, pel que he anat dient, que calia esser verge.

Hi hagué a la cristiandat una alegria immensa quan en l'any 431 el Concili d'Efes proclamá a petició de Sant Ciril, que la Verge Maria és Mare de Déu. Hi havia hagut heretges que havien negat que Jesucrist fos Déu i altres que

fos home. Nesteri, negant la maternitat divina de Maria, renovava la negació contra la divinitat de Jesús. En Jesucrist com sabeu, hi ha el Deu i l'home, o sigui una sola persona amb les dues naturaleses, la divina i la humana. Això no vol pas dir—escriu Sant Tomàs—que Maria sigui mare de la divinitat, sino mare, segons la naturalesa humana de la persona que posseeix la divinitat i la humanitat.

Per a celebrar la proclamació del Dogma de la maternitat divina de Maria, fou construït immediatament a Roma un temple en honor de la Mare de Déu, la basílica més il·lustre que té la Verge al món i que avui porta el nom de Sant Maria Maggiore, posada sota el patronat dels Reis D' Espanya.

Aquest temple—amb permís sigui dit—la meua església predilecta quan jo vivia a Roma té, com cap mes altre basílica romana, aquell no sé que de femení que trobeu en totes les esglésies dedicades a la Mare de Déu, des de les ermites mes modestes fins als santuaris mes sumptuosos. Recordeu-ne un qualsevol de ben casolà—veureu com no m'equivoco, mentre jo volo en esprit des de Santa Maria Maggiore fins al santuari del Monte Jercó, a Vicenza, luxos com una bomboneria i cap a Santa Maria della Salute blanva i marinera sota el cel ragentat de Venècia, i passo des d'allà al monestir de Trsat, a la banda iugoslava del golf del Carnaro i fa-neix el meu peregrinatge prop de Fribourg, a la ratlla de frontera entre el catolicisme i el protestantisme; i visito la graciosa capella de la Mare de Déu

de Bourguillon, defensora de la fe, mig any voltada de verd, mig any voltada de neu.

Si Ella es Mare de Déu, la força de la seva intercessió ha d'esser immensa. El poble cristià així ho ha compres i li ha ofert des de l'antiquitat més remota la flor del seu entusiasme. Els indrets més poetics del món, les muntanyes altes, els paisatges més elegants li han estat dedicats gentilment. I tan maternal la veureu quan la seva imatge hieràtica es feta pels bizantins o en el temps del nostre romànic, com per exemple a Monserrat, ^{ns} e com quan se' presenta en un dels moments més prodigiosos i més misteriosos de l'escultura quan és gòtica i ben francesa, i sempre sonrient, o de la pintura, quan és italianíssima, des de els siemesos fins al període rafaelic. El tema em duria massa lluny i es massa emocionant. Però hi ha encara les Mares-de-Deu a Andalusia, tan humanes i amb aquells ulls tan humíds i les que foren vestides pel barroquisme, en llur camaril daurat semblen realment reines. En aquest món tan trist la Mare de Deu hi ha portat tan consol i tanta poesia! Durant segles Ella ha il·luminat i presidit els carrers de les ciutats, viles i poblets i quan l'han tret de les seves capelletes es veu que se n'ha evaporat la poesia. A Roma, jo crec que h'hi ha centenars de Mares-de-Déu pels carrers. I totes tenien llum i flors. Les conec totes, i totes em conoxien. I a mes

d'una li he portat rams de clavells i roses.

La Verge Maria i Sant Josep ho sabien de cert que aquest Jesús és Fill de l' Altíssim. Per això l'alegria de tots dos era tan forta. Si només per haver posat un home al món les altres mares estan tan contentes, comteu si n'havia d'pestar la Verge Maria que sabia que un home-Deu, neixia en aquest món, fill d'Ella, i que Ella era Mare de Déu. Aquest naixement miraculós premiava la fe de Sant Josep i era per a la mare i l'espós una penyora de la futura glòria del Fill. Mai cap parella humana ha presenciada com Josep i Maria, una cosa tan pura i tan forta. Recordeu l'aclaparament immens d' Adam i Eva, i contempleu l'alegria immensa d'aquesta altra parella . En certs moments devia haver-hi pànic en l'ànima dels dos esposos, perquè per molt plens de gràcia que fossin la Verge i l'espós, eren home i dona de carn i ossos i amb un coneixement per força limitat dels designis de Deu. I encara devia ésser més misteriós que aquest Rei promés, destinat a ocupar el tron d'un reialme sense fi, hagués nascut tan pobre i en una establa. I més sorprenent que tot això que després d'arribar miraculosament ple de glòria i de potencia, com no ha arribat mai al món cap altre home, al cap d'una estona aquesta glòria s'apagués i l'Infant es posés a plorar com qualsevol mortal.